

Arrest

nr. 115 932 van 18 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn afkomstig van Dalaba, Kouma. U woonde er bij uw oom langs vaderskant daar uw moeder en vader overleden waren.

U bent getrouwd met (F.M.S.), van Malinke afkomst. U was zijn enige vrouw. U weet niet in welk jaar u met uw man trouwde, alleen dat het een maand voor de ramadan was. Eens getrouwd, verhuisde u naar uw man die reeds in Conakry woonde, in de wijk Matoto – Face. De broer van uw man woonde in de annex van jullie huis. Jullie kregen samen drie kinderen: (F.F.B.), geboren op 16 augustus 2001,

(F.H.) geboren op 6 november 2004 en (F.R.), geboren op 22 april 2007. Al uw kinderen werden in Conakry geboren.

Uw man was politiek actief voor de partij UFDG. Hij verdeelde T-shirts, sleutelhangers met de foto van Celou Dalein Diallo en zaklampen. Hij begon zich in te zetten voor de partij sinds de verkiezingsperiode in 2010. Daarbij kende hij Celou Dalein Diallo persoonlijk. Celou Dalein was, samen met uw man, twee keer bij u thuis geweest en u en uw man waren ook eens bij Celou Dalein thuis op bezoek geweest. Daarnaast participeerde uw man aan de verkiezingscampagne in Dalaba en in Liberia voor UFDG.

Op 27 augustus 2012 nam uw man deel aan een manifestatie van de oppositie. U bleef thuis met uw drie kinderen. De broer van uw man was aanwezig in de annex waar hij woonde. U hoorde geweerschoten en er werd gas op uw koer gegoooid. U ging hierop schuilen met uw kinderen in uw slaapkamer. Plots hoorde u iets in uw huis. U ging kijken wat er gaande was en beval uw kinderen om zich onder het bed schuil te houden. Er waren militairen bij u binnengevallen. Ze zagen de kalender van UFDG, met de foto van Celou Dalein Diallo. Ze beweerden dat uw man lid is van UFDG. Vervolgens verkrachtten ze u. U geraakte hierbij buiten bewustzijn.

Uw schoonbroer merkte op dat er militairen in uw huis waren en dat ze u verkrachtten. Hij durfde echter niet binnen te komen. Toen hij merkte dat de militairen niet langer in uw huis waren, ging hij in het huis. Hij zag dat u naakt op de grond lag. Hij ging hulp vragen bij uw buurman. De buurman vertelde dat alleen het Rode Kruis of een mensenrechtenorganisatie (OGDH – Organisation Guinéenne de defense des droits de l'homme et du citoyen) u zouden kunnen helpen. Hij nam hierop contact met OGDH die u naar het ziekenhuis 'Ignace Deen' brachten. U verbleef in het ziekenhuis van 27 augustus tot 3 september 2012.

Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis ontdekte u dat uw man was verdwenen. Celou Dalein Diallo bezocht het ziekenhuis en kwam u hierdoor tegen. Hij herkende u. U vroeg hem of hij wist waar uw man was. Hij kon u vertellen dat uw man op een lijst stond van mensen die waren aangehouden en werden opgesloten in de gevangenis van de Sureté. Hij zou alles in het werk stellen om uw man vrij te krijgen. U heeft echter niets meer van uw man vernomen.

Na uw ziekenhuisverblijf ging u bij uw broer (nvdr de zoon van uw oom) wonen in de wijk Wanindara. De eerste nacht dat u bij hem logeerde had u weer pijn. Hij bracht u naar een klinkiek. In de kliniek deden ze verdere onderzoeken.

Uw broer besloot dat het beter is voor u om het land te verlaten. Hij stelde u op 25 september 2012 voor aan een smokkelaar. U verliet op die dag Guinee en arriveerde de volgende dag in België. U vroeg die dag, 26 september 2012, asiel aan, samen met uw drie kinderen.

U had tevens problemen met uw schoonfamilie. Uw schoonmoeder had uw oudste dochter, (F.F.B) besneden op haar vijf jaar, zonder uw toestemming of deze van uw man. Uzelf en uw man zijn tegen besnijdenis gekant. U vreest dat uw schoonmoeder uw jongste dochter, (F.R.), ook zal besnijden.

Sinds uw aankomst in België heeft u contact met uw broer. Hij wist u, een maand tot twee weken geleden, te vertellen dat er nog steeds geen nieuws is van uw man.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: de lidkaart van UFDG van uw man, afgeleverd op 04/11/2010; een schriftje met medische gegevens; foto's waarop uw man en Celou Dalein Diallo te zien zijn; foto's waarop uw man te zien is die deelneemt aan een verkiezingscampagne in Dalaba; een attest van OGDH die een verklaring geeft van de feiten die gebeurd zouden zijn op 27 augustus 2012; een medisch attest van het ziekenhuis Ignace Deen waaruit blijkt dat u werd opgenomen op 27 augustus 2012; een verklaring op eer van GAMS; een lidkaart van GAMS van u en uw jongste dochter (F.R.); een medisch attest waaruit blijkt dat u besneden bent type 1 (opgemaakt door dr; (M.) op 26/10/2012); een medisch attest waaruit blijkt dat uw oudste dochter (F.F.B.) is besneden type 1 (opgemaakt door dr; (M.) op 26/10/2012); een medisch attest waaruit blijkt dat uw jongste dochter (F.R.) niet is besneden (opgemaakt door dr (M.) op 26/10/2012); een kopie van uw Guineese identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat uw broer voor u regelde dat u met uw kinderen uw land van herkomst kon verlaten. U wilt niet meer mishandeld worden en u wilt niet dat uw jongste dochter besneden wordt zoals er met uw oudste dochter is gebeurd. (zie gehoor CGVS, p 18)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geacht wordt om alle belangrijke feiten weer te geven in de vragenlijst van het CGVS.

Van u, die beweert te vrezen voor mishandeling en de besnijdenis van uw jongste dochter en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat u alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van uw vertrek uit uw land van herkomst, zijnde Guinee. U dient dit zo volledig en accuraat mogelijk te doen en dit reeds van bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, daar op u de verplichting rust om uw volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. U heeft er zelf voor gekozen om de vragenlijst van het CGVS zelf in te vullen en u heeft hierbij geen gebruik willen maken van de diensten die u door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werden aangeboden, met name om de vragenlijst samen in te vullen. U heeft hierbij afstand gedaan om met de hulp van een tolk en een medewerker van de DVZ de vragen te beantwoorden. U heeft er voor geopteerd om de vragenlijst zelf in te vullen, ondanks het feit dat u verklaart analfabeet te zijn en dus in de wetendheid dat u, voor het invullen van de vragenlijst beroep zou moeten doen op een derde. Ondanks het feit dat u ervoor heeft gekozen om de lijst zelf in te vullen, mag ook van u worden verwacht dat u al het mogelijke doet om alle belangrijke feiten aan te brengen. Er mag van u worden verwacht dat u alle wezenlijke elementen uit uw asielrelaas vermeldt. Dit geldt des te meer voor de elementen die volgens u de aanleiding vormen voor uw problemen en uw vlucht uit Guinee. U dient zich er bovendien van te vergewissen dat de informatie die, volgens uw verklaringen, door iemand anders werden genoteerd (zie gehoor CGVS, p 2) correct zijn. Er wordt van u verwacht dat u al het mogelijke doet om te verifiëren dat u correcte, accurate gegevens over uw asielaanvraag doorgeeft. Het is uw verantwoordelijkheid dat er op de vragen op een foutloze manier wordt geantwoord. De vaststelling dat u dit niet heeft geverifieerd, getuigt van weinig interesse die terecht afbreuk doet aan de waarachtigheid van het door u voorgehouden asielrelaas. Het feit dat er bij geen enkele vraag uw vermeende angst voor besnijdenis van uw jongste dochter wordt aangehaald en dat u op vraag 3.3 alleen antwoordt met 'ja' terwijl er meerdere deelvragen worden gesteld en dus naar meer informatie wordt gepeild dan een simpele bevestiging maken dat u niet de volledige medewerking verleent die van u verwacht mag worden.

Vervolgens tracht u op alle mogelijke manier uw profiel van ongeschoolde – analfabeet voor te houden, waar echter, gezien enkele vaststellingen betreffende uw verklaringen, geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo is het niet aannemelijk dat u niet weet wanneer uw ouders zijn overleden maar dat u wel weet dat er drie jaar tussen de dood van uw moeder en vader zat. (zie gehoor CGVS, p 4) Ook is het opmerkelijk dat u niet weet wanneer u bent getrouwd maar wel dat het een maand voor de ramadan was. (zie gehoor CGVS, p 4) Hierbij is het eigenaardig dat u ook niet kan situeren hoeveel ramadan's er tussen uw huwelijk en de geboorte van uw eerste kind zijn verstreken. (zie gehoor CGVS, p 10-11) U kent echter wel de exacte geboortedata van uw kinderen. (zie gehoor CGVS, p 12) en haalt ook later tijdens het gehoor meermaals exacte data aan bij het bespreken van uw beweerde problemen, waardoor blijkt dat het voor u wel degelijk mogelijk is dingen te situeren in de tijd en een kalender te hanteren.

Ook is het bizar dat u uw beperkte kennis over de gemeente in Conakry toeschrijft aan het feit dat u ongeschoold bent (zie gehoor CGVS, p 10). Zo kan u niet situeren in welke gemeente de markt van Madina ligt. (zie gehoor CGVS, p 10) U verklaarde echter dat uw man daar verkoopt en dat u in Madina naar de markt gaat. (zie gehoor CGVS, p 10) Er mag echter van u worden verwacht, ook al verklaart u dat u ongeschoold zou zijn, dat u op de hoogte bent van de zaken die van toepassing zijn op uw dagelijkse leven. Er mag van u verwacht worden dat u uw eigen leefwereld in tijd en ruimte kan situeren en aldus dat u in staat zou zijn om hierover overtuigende verklaringen af te leggen. U gebruikt uw vermeende ongeschooldheid te pas en te onpas om geen antwoord te geven over nochtans eenvoudige en essentiële dingen uit uw dagdagelijkse leven.

U tracht uzelf voor te stellen als iemand die van niets op de hoogte is. U tracht dit toe te schrijven aan het feit dat u ongeschoold bent of dat u geen interesse heeft in bepaalde zaken, zoals politiek waar uw man zich wel mee bezighoudt. Het is echter niet aannemelijk dat u, die beweert dat u een goede relatie heeft met uw man (zie gehoor CGVS, p 11), niet beter op de hoogte is van de activiteiten van uw man en hiervoor als enige verklaring geeft dat u zich niet interesseert in politiek. (zie gehoor CGVS, p 8) Verder tracht u zich ook voor te doen als iemand die steeds de beslissingen van andere mensen volgt en zelf geen initiatief neemt. Zo verklaart u dat u bent meegegaan naar Celou Dalein Diallo omdat uw man het vroeg, ondanks het feit dat u geen interesse heeft in politiek. (zie gehoor CGVS, p 8) U verklaart ook dat uw broer uw vlucht regelde en dat u gewoon aanvaardde dat u uit Guinee zou weggaan, ook al beweerde u dat u niet wist waar u naartoe zou gaan. (zie gehoor CGVS, p 23) en dat u asiel aanvraagde omdat iemand u vertelde dat u dit moest doen. (zie gehoor CGVS, p 23) Uw voorgehouden profiel komt echter weinig doorleeft over zeker gezien uw verklaringen dat (1) uw man uw akkoord vroeg opdat jullie dochter met zijn moeder zou meegaan naar het dorp. (zie gehoor CGVS, p 27) (2) u verklaart dat u heeft geweigerd om uw jongste dochter te laten besnijden door de familie van uw man (zie gehoor CGVS, p 29) en u keert zich tegen een, volgens u, algemene traditionele praktijk, hoewel iedereen rondom u deze toepast (zie gehoor CGVS, p. 27) (3) uw broer acht u in staat om alleen, voor uw drie kinderen en uzelf te zorgen, in een voor u onbekend land, gescheiden van alle hulp van vrienden en familie (4) u spreekt in het ziekenhuis een belangrijk politicus aan om te informeren naar uw man (zie gehoor CGVS, p. 6).

Al deze bevindingen dragen er toe bij dat u het profiel dat u van zichzelf tracht te schetsen, zijnde ongeschoold en volgzaam, niet aannemelijk kan maken waardoor uw relaas weinig doorleefd overkomt.

Bovendien slaagt u er niet in om de activiteiten van uw man alsook zijn arrestatie geloofwaardig te maken.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er op 27 augustus 2012 inderdaad meerdere personen werden aangehouden ten gevolge van een manifestatie. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat er momenteel niemand meer is vastgehouden omwille van hun deelname aan de manifestatie. (zie antwoorddocument Guinee- marche de l'opposition du 27 août 2012 à Conakry – suites judiciaires – datum antwoord : 03/04/2013)

Het feit dat u verklaart dat u via Celou Dalein Diallo weet dat uw man op de lijst van UFDG stond van personen die werden aangehouden en in de Sureté werden gevangen gehouden omwille van hun deelname aan de manifestatie (zie gehoor CGVS, p 6), maakt het niet aannemelijk dat uw man daadwerkelijk nog niet zou zijn opgespoord, zoals uw broer u zou hebben verteld. (zie gehoor CGVS, p 6) Bovendien verklaart u dat u geen stappen heeft ondernomen om uw man te vinden. Zo heeft u Celou Dalein Diallo niet gecontacteerd over de situatie van uw man. (zie gehoor CGVS, p 25) U verklaart echter dat Celou Dalein Diallo u herkende in het ziekenhuis, nadat jullie elkaar drie keer zouden hebben ontmoet (zie gehoor CGVS, p 7). (zie gehoor CGVS, p 21) Het is dan ook niet aannemelijk, aangezien het gaat over de situatie waarin uw man verkeert, waarmee u verklaarde een goed huwelijk te hebben en aangezien ook uw toekomst en die van uw kinderen toch afhangt van de situatie van uw man, dat u zich niet beter informeerde en stappen zette.. Ook verklaart u dat u UFDG België niet zou hebben gecontacteerd om te informeren naar de situatie van uw man. (zie gehoor CGVS, p 25) Initieel verklaarde u dat u zich wilde focussen op uw problemen en daardoor de zaak van uw man niet ter harte heeft genomen. (zie gehoor CGVS, p 12) Het is echter zeer verwonderlijk dat u de situatie van uw man niet ervaart als uw eigen probleem, wat de doorleefdheid van uw verklaringen ernstig aantast.

U slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat uw man zou zijn aangehouden en dat hij nog steeds spoorloos is. Bijgevolg maakt u ook de problemen die u zelf zou gekend hebben niet aannemelijk, aangezien deze daaruit voortvloeien (zie gehoor CGVS, p. 24).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u, wanneer de door u voorgelegde documenten worden besproken, niet aannemelijk kan maken dat u effectief in de buurt van Lansana Kouyate woont, zoals u zelf beweert en zoals vermeld wordt in een (twijfelachtig) attest dat u voorlegt. Wanneer de protection officer u immers vraagt of er bekende personen in uw buurt wonen, haalt u niet spontaan aan dat u in de buurt van Lansana Kouyate woont. (zie gehoor CGVS, p 16) Er wordt u echter meermaals gevraagd of er geen bekende mensen wonen in uw buurt. (zie gehoor CGVS, p 16) U start

echter uw free narrative met te vertellen dat iedereen diende te verzamelen bij Lansane Kouyate (zie gehoor CGVS, p 18) wat op dat moment dan ook een zeer ingestudeerde indruk geeft.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte dat u uit vrees voor besnijdenis van uw dochters internationale bescherming behoeft en dat u bij terugkeer naar Guinee uw dochter niet tegen besnijdenis zou kunnen beschermen, mocht dat al nodig zijn.

Vooreerst kan hier worden herhaald dat u deze problemen helemaal niet aanhaalde in de vragenlijst van het CGVS die peilt naar uw problemen en die door u, voorafgaand aan uw gehoor, werd ingevuld met de hulp van derden. Ook tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u, initieel zelfs, voor dieper werd ingegaan op uw problemen omwille van de activiteiten van uw man, dat u geen vrees had voor de besnijdenis van uw dochter (zie gehoor CGVS, p. 17). Pas na enkele kritische vragen door de protection officer, die u confronteerde met enkele bedenkingen, haalt u de vrees voor de besnijdenis van uw dochter alsnog aan, wat de ernst van uw vrees dienaangaande toch fundamenteel aantast.

Wat betreft de algemene situatie in Guinee betreffende FGM kan nog het volgende worden toegevoegd:

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden en zorgen voor de noodzakelijke omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen tot wanneer ze meerderjarig is. Dit door o.a. hun dochter niet naar familie in de dorpen te sturen. **Het is immers vaak op het platteland dat de druk om besnijdenis uit te voeren veel groter is.** Volgens deze bronnen is het noodzakelijk om een sterk onderscheid te maken tussen de stad en het platteland. Nu u, na de besnijdenis van uw oudste dochter, op de hoogte bent van het voornemen van uw schoonmoeder om uw dochters te besnijden, kan u daar rekening mee houden en kan u uw tweede dochter daartegen beschermen. Voor ouders die weigeren om hun dochter te laten besnijden, en die in een stad wonen blijkt dat de **ouders niet het voorwerp zullen uitmaken van pesterijen omwille van het niet-besnijden. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het besnijden.** Uit een andere bron blijkt tevens dat ouders, die in de stad wonen, niet formeel bedreigd zullen worden, noch zullen worden gediscrimineerd op niveau van werk of dat ze zullen onderdrukt worden door de overheid. Ook is het risico dat de ouders zullen worden uitgesloten door de gemeenschap waar ze deel van uitmaken of hun familie zeer beperkt. In maart 2013 preciseert de voorzitter van de NGO 'Tostan' dat de sociale afwijzing niet erg zichtbaar is. Hieruit blijkt dat het mogelijk is voor de ouders, zonder er noemenswaardige gevolgen van te ondervinden, om hun kind tegen besnijdenis te behoeden. Zeker in de hoofdstedelijke regio, waar u woont, is het mogelijk om uw dochter te beschermen, zeker met de steun van uw man die u heeft (zie gehoor CGVS, p. 27).

Besnijdenis is bovendien **bij wet verboden in Guinee**. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminkingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken. De Guineese autoriteiten strijden daarenboven actief en preventief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. Merkwaardig genoeg verklaarde u dergelijke campagnes nooit opgemerkt te hebben (zie gehoor CGVS, p. 29), hoewel u hiervoor toch vatbaar moet geweest zijn en hoewel u woonde in Conakry, waar deze campagnes zichtbaar zijn in het straatbeeld. Door te stellen dat u deze campagnes nooit zag, wat helemaal niet aannemelijk is, blijkt eens te meer dat u zichzelf, onterecht, tracht voor te doen als een onwetende en beïnvloedbare vrouw.

De mentaliteit is in positieve zin aan het wijzigen om de praktijk van besnijdenis achter zich te laten. Zo is de prevalentie van besnijdenis in Guinee, zoals ook in andere landen waar genitale vrouwenverminking voorkomt, danig gedaald. Het lijkt dat de jongere generatie zich er minder aan wil blootstellen. Dr. (M.K.) verklaarde bovendien op 18 februari 2013 op RFI (Radio France Internationale) dat het laatste prevalentie cijfer waarover men beschikt aantoont dat er een

enorme terugval is van het aantal vrouwen besnijdenissen. Zo worden er vandaag twintig procent minder vrouwen besneden (voorheen was er een prevalentie van negenenennegentig procent). Hij baseert zich hiervoor op cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) waarvan de cijfers nog officieel dienen gepubliceerd te worden. **Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden.**

Uw verklaringen laten niet toe om te besluiten dat uw persoonlijke situatie bij terugkeer naar Guinee u niet zouden toelaten om, samen met uw man, uw 2e dochter te beschermen.

Tot slot kan opgemerkt worden dat u gedurende het gehoor voor het Commissariaat-generaal **zeer regelmatig blijk gaf van gebrek aan medewerking door de gestelde vragen te ontwijken.** Van een asielzoeker mag echter worden verwacht dat u uw volledige medewerking zou verlenen aan de asielinstanties van het gastland, en in dat verband alle informatie zou verstrekken die u door deze instanties wordt gevraagd, teneinde deze laatsten toe te laten om na te gaan of u in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève.

Deze zaken wijzen erop dat uw asielrelaas in zijn geheel weinig coherent overkomt waardoor het ook ontbreekt aan doorleefdheid.

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Tijdens uw gehoor verklaart u dat u niet langer in bezit bent van uw originele Guineese identiteitskaart en de lidkaart van uw man van UFDG. (zie gehoor CGVS, p 13) U slaagt er bovendien niet in om hiervoor een aannemelijke uitleg te geven. U beweert dat u wist dat het belangrijke documenten waren en dat u ze daarom in uw tas had gezet. U kan echter niet verklaren waarom u dergelijk, belangrijke documenten in uw tas heeft als u op bezoek gaat naar een vriendin. (zie gehoor CGVS, p 13) Het is daarenboven nog frappanter dat u andere belangrijke documenten, zoals de foto's, die voordien ook in uw tas waren, op dat moment niet kwijt bent gespeeld aangezien deze documenten toen thuis lagen. (zie gehoor CGVS, p 13)

Met betrekking tot de **kopie van uw identiteitskaart** kan worden opgemerkt dat er bij 'résidence' (woonplaats) Kaloum/Almamy staat vermeld. Wanneer de protection officer u hiermee confronteert, kan u alleen verklaren dat het niet correct is en dat u nooit in Kaloum heeft gewoond. (zie gehoor CGVS, p 5) Het bestaan van deze identiteitskaart ondersteunt de ongeloofwaardigheid van uw relaas aangezien u beweert om steeds in Matoto te hebben gewoond en daar ook uw problemen te hebben gekend. Ook de **lidkaart van uw man** kan bovenstaande conclusie niet veranderen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat veel documenten, afgeleverd door UFDG vals zijn. (zie antwoorddocument, UFDG-02 – Guinée – documents) Het feit dat u dit document daarenboven ook nog heeft verloren, doet nog meer vermoeden dat het gaat om een vals document. Bovendien kan dergelijk document, zeker gezien de informatie die hier werd aangehaald, de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

De **foto's** die u voorlegt betreffen privé-foto's waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan u niet hardmaken dat de man die op de foto's alsook op de lidkaart staat wel degelijk uw man is.

De authenticiteit van het door u voorgelegde **attestation van het OGDH** en het **certificat medical uitgeleverd door het hôpital National de Ignace Deen**, en het **schriftje met enkele medische aantekeningen** kunnen ook niet als bewijs weerhouden worden. Immers, documenten hebben in deze slechts een ondersteunende werking en vermogen niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien werd het medisch attest van het Ignace Deen ziekenhuis duidelijk opgesteld in twee verschillende handschriften. Wat betreft het schriftje dat u voorlegt kan worden opgemerkt dat dit nergens uw naam vermeldt. Het document van OGDH stelt bovendien dat er gas werd geworpen naar uw kinderen, wat niet overeenkomt met uw verklaringen waaruit blijkt dat uw kinderen binnen in de slaapkamer waren op het moment dat het gas op jullie erf werd gespoten (zie gehoor CGVS, p. 19). Het attest beschrijft de 'feiten' dus anders dan u, waardoor geen geloof meer kan worden gehecht aan de inhoud ervan.

Het **medische attest van uw jongste dochter (F.R.)**, waaruit blijkt dat ze niet is besneden, wordt op geen enkel ogenblik in twijfel getrokken. U legt ook een **medisch attest voor van u en uw**

oudste dochter, (F.F.B.) waaruit blijkt dat jullie besneden zijn type 1. Jullie besnijdenis wordt tevens op geen enkel moment in vraag gesteld. Gezien jullie deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds hebben ondergaan, kan jullie om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw/meisje die het voorwerp was van een besnijdenis van type 1. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, Cedoca, p 12-13) Tot slot legt u documenten voor van Gams. Het feit dat u tegen vrouwenbesnijdenis zou zijn, wordt hierboven niet in twijfel getrokken. Het lidmaatschap van een dergelijke organisatie toont echter op zich niet aan dat uw jongste dochter het risico loopt op een besnijdenis, zeker nu u gesteund wordt door uw man en u weet dat uw schoonmoeder voor besnijdenis is, waardoor u weet tegen wie u uw dochter moet beschermen.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 57/7bis van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van "het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak" en van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Krachtens artikel 197, 198 en 199 van het *UNHCR Handbook on Procedures* zijn volgens verzoekster onjuiste verklaringen op zich niet voldoende om de status te weigeren en moeten deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier worden geïnterpreteerd. *In casu* begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden.

Verzoekster wijst erop dat de vragenlijst niet nauwkeurig alle details van het asielrelaas dient te bevatten. Het is op het CGVS dat een asielzoeker alle details van zijn relaas moet geven; dit is niet de

bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Verweerder mag verzoekster niet verwijten dat zij met geen woord repte over de besnijdenis van haar jongste dochter op de DVZ. Bovendien wordt de besnijdenis van verzoekster en van haar oudste dochter op geen enkel moment in vraag gesteld. Omwille van de situatie in Guinee moet met verzoeksters vrees rekening worden gehouden, zelfs als hierover met geen woord gerept werd op de DVZ.

Wat betreft haar profiel van ongeschoolde, stelt verzoekster dat zij heeft proberen mee te werken en dat zij niet begrijpt waarom het CGVS haar vroeg om precies te zijn en haar dan zulke gegevens verwijt. Waarom zou het CGVS verwachten dat een vrouw die analfabeet is, helemaal geen details zou kunnen geven? Bovendien heeft verzoekster tijdens het gehoor verschillende keren aangegeven de vraag niet begrepen te hebben en heeft zij slechts op één vraag geantwoord dat zij ongeschoold is. Als het CGVS dacht dat verzoekster niet ongeschoold was, moest het maar vragen stellen. Verzoekster werd hiermee niet geconfronteerd en er werden geen opmerkingen gemaakt. Verzoekster verklaarde dat zij niet kan lezen of schrijven en dat zij nooit gewerkt heeft.

Omwille van haar ongeschooldheid is het voor verzoekster niet gemakkelijk om alles van politiek te begrijpen. Daarom kan zij geen details geven, maar zij weet wel de taak van haar echtgenoot: hij verdeelde T-shirts en 'hangsleutels' van Celou. Hij had geen andere taak, dus wat kon verzoekster nog meer zeggen? Bovendien bewijst het CGVS niet dat haar echtgenoot geen zulke activiteiten had en heeft verzoekster de lidkaart van haar echtgenoot gegeven, hetgeen echt een begin van bewijs van deze activiteiten is. Sinds haar vertrek heeft verzoekster niets meer van haar echtgenoot gehoord, dus voor haar is hij nog vastgehouden, niemand heeft gezegd dat hij werd vrijgelaten. Het is ook heel moeilijk voor iemand die niet in de politiek zit, om met Celou contact te hebben. Verzoekster kent Celou enkel via haar echtgenoot. Verzoekster is actueel nog op zoek naar haar echtgenoot en heeft hulp gevraagd aan het Rode Kruis. Zij heeft een document hierover aan het CGVS gestuurd op 16 juli, maar dit werd niet in de bestreden beslissing in aanmerking genomen.

Betreffende haar verblijf in de buurt van Lasana Kouyate, wijst verzoekster erop dat zij tijdens het gehoor heeft aangegeven dat zij de vraag niet goed begreep: zij dacht dat de vraag haar directe burens betrof.

Aangaande de besnijdenis van haar jongste dochter, stelt verzoekster dat het CGVS niet bewijst dat zij niet door haar schoonmoeder zou worden besneden. De besnijdenis is een traditie in verzoeksters familie. Verzoekster wijst er ook op dat besnijdenis in Conakry ook voorkomt. Verder heeft verzoekster uitgelegd dat zij veel complicaties ondervindt ingevolge haar eigen besnijdenis en vreest dat haar dochter ook complicaties zal hebben als ze besneden wordt. Verzoeksters dochter zou zelfs kunnen sterven. Verzoekster verwijst ook nog naar een recent rapport van UNICEF van juni 2013, gebaseerd op het laatste wetenschappelijk onderzoek van DHS van 2005, waaruit blijkt dat de prevalentie van besnijdenis in Guinee nog steeds 96% bedraagt, zodat de verklaringen van dokter (M.K.) op RFI waarnaar verweerder verwijst, geen enkele objectieve bron hebben en weinig wetenschappelijk zijn. Verder verwijst verzoekster nog naar een nota van UNHCR over vrouwenbesnijdenis van mei 2009 en stelt zij dat er nog geen onderzoek gebeurd is naar het resultaat van de sensibiliseringscampagnes op het terrein. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, wijst verzoekster er nog op dat zij zelf ook besneden werd en dat men moet rekening houden met artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de vermelding van Kaloum als "résidence" op haar identiteitskaart, wijst verzoekster erop dat zij in Kaloum haar identiteitskaart moest laten maken. In Matoto gebruikt men bovendien geen adres, straatnaam of nummer. Verder bewijst het CGVS niet dat de lidkaart van haar echtgenoot vals is: het is niet omdat sommige documenten van UFDG vals zijn, dat deze lidkaart dat ook is. Dit document is heel belangrijk en bewijst de activiteiten van haar echtgenoot. Ook de foto's zijn een begin van bewijs van deze activiteiten en dus van zijn problemen.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet tonen haar asielrelaas en haar verzoekschrift aan op welke wijze zij in haar geval problemen zou kunnen hebben. Bovendien had een grondig onderzoek omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moeten geschieden. Onder verwijzing naar een reeks rapporten en internetartikelen, stelt verzoekster dat uit het nieuws blijkt dat er in Guinee een ernstige bedreiging van het leven van haar kinderen is.

2.1.2. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een document van het Rode Kruis (stuk 3) toe.

2.2.1. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die

worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten of op welke wijze dit *in concreto* werd geschonden met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Bovendien kan de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Uit de lezing van zowel het gehoorverslag als haar verzoekschrift blijkt dat verzoekster een profiel van zichzelf tracht op te hangen waarbij zij als ongeschoolde analfabete weinig tot geen kennis heeft van haar directe leefomgeving of van de (politieke) activiteiten van haar echtgenoot en waarbij zij zelf een volgzaam en passief persoon is. Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen echter terecht aan dat zij een aantal verklaringen heeft afgelegd die het tegenovergestelde aantonen: (i) haar echtgenoot vroeg haar toestemming opdat hun dochter met zijn moeder mee naar haar dorp mocht gaan (gehoorverslag CGVS, p. 27), (ii) zij weigerde haar jongste dochter te laten besnijden door haar schoonfamilie, hoewel iedereen rondom haar deze praktijk toepast (gehoorverslag CGVS, p. 27 en 29), (iii) haar broer achtte haar in staat om alleen voor zichzelf en haar drie kinderen te zorgen in een vreemd land, gescheiden van alle hulp van familie en vrienden (gehoorverslag CGVS, p. 22-23) en (iv) zij sprak in het ziekenhuis een belangrijk politicus aan om te informeren naar haar echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verder weet verzoekster niet wanneer haar ouders overleden zijn of wanneer zij getrouwd is, terwijl zij wel de exacte geboortedata van haar kinderen kan geven, alsook de datum van een aantal gebeurtenissen, zoals de verkiezingen van 2010 in Guinee of de problemen die zij zelf beweert te hebben ondervonden (gehoorverslag CGVS, p. 4, 12, 14 en 17-18). Aldus blijkt dat verzoekster wel degelijk in staat is elementen in de tijd te plaatsen en een kalender te gebruiken. Verzoekster weet evenmin in welke gemeente Madina ligt, terwijl haar echtgenoot daar verkoper was en zij zelf naar de markt van Madina ging (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verzoekster toont niet aan dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en dat zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat er eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld en dat vragen indien nodig werden herhaald. Verzoekster kon kennelijk volgen en begreep de logica en de inhoud van de vragen. Verzoekster kan dan ook niet het profiel van een ongeschoolde en volgzaam vrouw dat zij tracht te schetsen, aannemelijk maken. Waar verzoekster stelt dat de *protection officer* maar vragen had moeten stellen omtrent haar scholingsgraad, dient opgemerkt dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen" en dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt.

Vervolgens maakt verzoekster evenmin de activiteiten van haar echtgenoot alsook zijn arrestatie aannemelijk. Verzoekster verklaarde immers dat hij voor oppositiepartij UFDG, waarvan hij ook lid zou zijn, T-shirts en 'hangsleutels' van Celou Dalein Diallo uitdeelde en dat hij op 27 augustus 2012 deelnam aan een manifestatie (gehoorverslag CGVS, p. 18 en 25). Celou zou haar in het ziekenhuis verteld hebben dat haar echtgenoot nog steeds in de gevangenis zit en haar broer zou hem nog niet hebben opgespoord (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat er op 27 augustus 2012 inderdaad een aantal personen werden opgepakt ingevolge een manifestatie, maar dat momenteel echter niemand meer is aangehouden omwille van deelname aan deze manifestatie. Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat zij via het Rode Kruis hulp heeft gevraagd bij de zoektocht naar haar echtgenoot en hiervoor een document van het Rode Kruis bijbrengt (stuk 3), dient opgemerkt dat zij door middel van dit document enkel in kennis wordt gesteld van het referentienummer van haar dossier bij het Rode Kruis nadat zij zich op 10 juli 2013 tot hun bureau had gewend. Bovendien merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster niet eerder stappen ondernam om haar echtgenoot te vinden. Zo nam verzoekster geen contact meer op met Celou Dalein Diallo, hoewel zij hem reeds drie keer ontmoet zou hebben, of met UFDG-België (gehoorverslag CGVS, p. 7, 24 en 25). Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Verzoekster heeft voorts ook een zeer beperkte kennis van de activiteiten van haar echtgenoot, hetgeen zij wijt aan een gebrek aan politieke interesse en dit terwijl zij verklaarde met haar echtgenoot een goed huwelijk te hebben zodat kan verwacht worden dat verzoekster beter op de hoogte is van de activiteiten van haar echtgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 6-8). Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen.

Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan de politieke activiteiten van haar echtgenoot en diens gevangenneming ten gevolge van een manifestatie op 27 augustus 2012, kan evenmin geloof gehecht worden aan de door verzoekster uiteengezette problemen die zij als gevolg van deze activiteiten en gevangenneming zou hebben ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). De Raad merkt bovendien op dat verzoekster in de vragenlijst van het CGVS vermeldde dat zij sinds de bekendmaking van de uitslag van de verkiezingen haar wijk diende te ontvluchten daar haar huis steeds werd aangevallen door burens die tegen deze uitslag waren (administratief dossier, stuk 15, p. 4/4). Tijdens haar gehoor op het CGVS maakte verzoekster op geen enkel moment melding van dit element. Aldus komt de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas nog verder op de helling te staan.

Wat betreft haar vrees voor de besnijdenis van haar jongste dochter, merken zowel de bestreden beslissing als verweerders nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster deze vrees niet vermeldde wanneer zij de vragenlijst van het CGVS invulde (administratief dossier, stuk 15). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, zou verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als de vrees voor de besnijdenis van haar jongste dochter moeten hebben vermeld. Dit klemmt des te meer daar verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS aanvankelijk verklaarde geen vrees te hebben voor de besnijdenis van haar dochter (gehoorverslag CGVS, p. 17). Aldus wordt er in hoge mate afbreuk gedaan aan de ernst van verzoeksters vrees voor de besnijdenis van haar jongste dochter.

Hoe dan ook blijkt uit informatie aangaande vrouwenbesnijdenissen in Guinee, door verweerder toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), dat een daling van de prevalentie van het aantal vrouwenbesnijdenissen zich heeft ingezet, alsook dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en erin slagen hun dochter tegen besnijdenis te beschermen tot zij meerderjarig is. Het risico dat deze ouders zullen worden uitgesloten van hun gemeenschap, is zeer beperkt. Bovendien werd in 2010 een wet gestemd die uitvoering geeft aan een wet uit 2000 die vrouwenbesnijdenis strafbaar stelt. Aldus

beschikken de Guineese autoriteiten over een stevige juridische basis om gerechtelijke stappen te ondernemen. De eerste stappen voor gerechtelijke vervolging werden in 2011 en 2012 overigens gezet. Bovendien voorziet deze wet dat ngo's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die zich bezig houden met de strijd tegen vrouwenbesnijdenissen, zich in naam van het slachtoffer burgerlijke partij kunnen stellen voor alle bevoegde rechtbanken. Daarnaast strijden de Guineese autoriteiten, in samenwerking met nationale en internationale organisaties actief tegen vrouwenbesnijdenissen aan de hand van preventie- en sensibiliseringscampagnes. Uit voormelde informatie blijkt tevens dat een herbesnijdenis van een vrouw die een besnijdenis van type één ondergaan heeft, in Guinee niet voorkomt. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit kan blijken dat deze informatie van verweerder onjuist of achterhaald is. Zij stelt enkel dat de traditie van besnijdenis in Guinee nog steeds bestaat. Daarmee maakt verzoekster echter niet concreet aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn haar dochter tegen een besnijdenis te beschermen, hetgeen blijkens voormelde informatie wel degelijk mogelijk is. Waar verzoekster aangaande de uitspraken van dokter (M.K.) op RFI verwijst naar een rapport van UNICEF van juni 2013, dient opgemerkt dat dit rapport gebaseerd is op een wetenschappelijk onderzoek van 2005, alsook dat verzoekster daarmee niet aantoonst dat de overige bronnen waarop voormelde informatie van verweerder gebaseerd is, onjuist of achterhaald zijn. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Waar verzoekster nog stelt dat zij in Kaloum haar identiteitskaart moest aanmaken en daarom deze plaatsnaam als haar verblijfplaats vermeldt, dient opgemerkt dat dit een loutere *post factum*-verklaring is, die de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Bovendien ziet de Raad niet in waarom Kaloum als verblijfplaats zou vermeld moeten worden, louter omdat verzoekster aldaar haar identiteitskaart liet aanmaken, terwijl zij in Matoto zou verblijven. Dat er in Matoto geen gebruik wordt gemaakt van adressen, straatnamen of huisnummers kan evenmin verklaren waarom Kaloum als haar verblijfplaats wordt vermeld. Wat betreft de lidkaart van UFDG van haar echtgenoot, blijkt uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat veel door UFDG afgeleverde documenten vals zijn. Hoe dan ook beschikken documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden, *quod non in casu*. De bestreden beslissing stelt voorts terecht: "*De foto's die u voorlegt betreffen privé-foto's waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan u niet hardmaken dat de man die op de foto's alsook op de lidkaart staat wel degelijk uw man is.*"

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 (oud artikel 57/7bis) van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij effectief in de buurt van Lansana Kouyate woonde, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekster haalt een aantal rapporten en internetartikelen aan, maar toont niet *in concreto* aan dat de afweging die verweerder op basis van voornoemde landeninformatie maakte, niet correct is. Tevens dient opgemerkt dat in deze landeninformatie sprake is van interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden, zoals ook

blijkt uit de door verzoekster aangehaalde rapporten en artikelen. Bijgevolg liggen deze rapporten en artikelen in dezelfde lijn als verweerders informatie. Rekening houdend met een aantal elementen, zoals het aantal burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict en de doelwitten die daarbij worden gevisieerd, tonen deze rapporten en artikelen echter niet aan dat er sprake is van het reëel risico van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS